PUNGA

— “A Bag of Custard” 1994 —

de Michael H. Payne

Traducerea: Mihaela Crişan

Era vineri după-amiaza, târziu, când câinele meu, Bruce, a intrat în camera din față ducând în gură o pungă de hârtie. A pus-o jos, s-a uitat în sus la mine cu ochii lui mari, căprui, şi a zis:

— Uite, Jim, eu trebuie să lipsesc din oraş în acest week-end. Poți să ai grijă de punga mea?

Eu de-abia intrasem, nici măcar nu-mi desfăcusem cravata, şi tot ce am putut să fac timp de un minut, a fost să mă aşez pe canapea şi să mă uit fix la el; comportamentul nu era tocmai normal pentru o corcitură de labrador cu doberman. Discuția a continuat cam în felul următor:

Eu: Ai vorbit.

Bruce: Da, am vorbit.

Eu: Da' câinii nu vorbesc.

Bruce: Cine zice?

Eu: Toată lumea!

Bruce: Toată lumea crede că poate şi să câştige la loterie.

Am ținut-o tot aşa, el desființând orice ziccam cu, doar prin simplul fapt că stătea acolo şi vorbea, până când am rămas fără argumente. Apoi a spus:

— Acum, fiindcă ne-am lămurit, nu-i aşa că nu eşti foarte ocupat zilele astea?

— Mmmm, nu, a trebuii să admit. De când mă părăsise Christine, viața mea fusese destul de liniştită.

— Grozav. Cu un zâmbet în care îşi arăta toți dinții, a ridicat punga şi mi-a pus-o în poală. Mi se scurgea încet pe picioare.

— Ce e înăuntru?

Bruce a împins-o uşurel.

— Crema.

— Crema?

— Da. Ouă, vanilie, lapte, zahăr, ştii şi tu. Crema.

M-am uitat la pungă, apoi din nou la el.

— Dar *de ce?*

— De ce? Cum adică "de ce"?

— De ce *cremă*? De ce *să am grijă* de ea? Adică poate să se descurce foarte bine şi singură, nu?

— Da, dar nu şi *această cremă.*

După care mi-a pus laba pe genunchi şi şi-a întins botul până la urechea mea.

— Agenți inamici s-ar putea să încerce să ia crema asta în timp ce eu sunt plecat din oraş.

M-a lins pe obraz şi a coborît pe toate cele patru picioare.

— Bine, ne vedem duminică.

— Stai puțin!

Am smuls punga în timp ce mă ridicam în picioare; era caldă şi umedă.

— Nu poți să intri aici după trei ani în care ai fost doar un câine, să-mi trânteşti o pungă cu cremă în poală şi să-mi spui că trebuie să o păzesc de agenții inamicului. *Care* inamic? De ce *cremă*? Cum na...

— E mai bine să nu ştii, l-am auzit răspunzând.

— S-ar putea să nu vină totuşi, şi nu cred că ai vrea să faci pregătiri degeaba, nu-i aşa? Doar pune punga asta undeva şi nu spune nimănui că e la tine. Pe curând.

Am ajuns în hol tocmai la timp ca să văd cum se închidea uşa, dar până să o deschid eu, Bruce dispăruse. Curtea era goală, poarta închisă, strada liniştită şi umbrită, cât de liniştită putea fi cu toți puştii care strigă şi joacă leapşa în jurul maşinilor parcate.

După ce m-am tot uitat timp de un minut, am închis uşa cu cotul, pentru că mâinile îmi erau ocupate cu punga foşnitoare de hârtie, m-am îndreptat spre camera din față şi am pus punga pe măsuța pentru cafea.

Partea de deasupra fusese răsucită ca s-o țină închisă, aşa că am desfăcut-o, să văd ce era înăuntru. Gălbuie, mirosind uşor a vanilie, era cu adevărat cremă. Am început să mă gândesc cum reuşise Bruce să o facă, dar am pus frână gândurilor; câini care pregătesc cremă de vanilie sunt foarte aproape de "prioritățile" pe lista mea de lucruri la care să *nu* mă gândesc. Aşa că, am preferat să mă întreb unde aş putea să o pun.

În frigider părea cel mai bine. Dar ar fi fost prea la vedere, primul loc în care ar fi căutat agentul inamic.

Am mai stat un moment acolo, uitându-mă la pungă, şi mi-am adus aminte de vechiul nostru răcitor. Aş fi putut să pun punga în el şi să îl depozitez undeva la rece, poate sub chiuveta din bucătărie, în spatele tuturor prafurilor de curățat şi de lustruit pe care nu le folosesc niciodată.

Asta era o idee mai bună. Am traversat bucătăria şi am ieşit în curtea din spate, în spălătorie, şi am răscolit printre toate lucrurile lăsate de Christine în urma ei, până când am găsit răcitorul sub nişte scaune metalice pliante pentru plajă, pe care tot ea insistase să le cumpărăm: cred că le folosisem doar de vreo două ori.

Răcitorul nu era prea mare, dar după ce am curățat pânzele de păianjen, m-am gândit că aş putea să înghesui punga înăuntru cumva. Lanțul cu lacăt de la bicicleta mea atârna încă deasupra uscătorului, aşa că le-am pus în răcitor şi m-am întors în casă.

Am adus punga în bucătărie ca să o pot supraveghea în timp ce puneam gheața în răcitor. O fâşie de celofan ca să nu se ude, şi punga se potrivea perfect. Am înfăşurat răcitorul de câteva ori cu lanțul, l-am pus în

dulapul din bucătărie, înapoia detergentului pentru spălat vase şi l-am legat de țeava de sub chiuvetă.

Cheia se cam înțepenise în broască, dar am reuşit să o scot şi să o pun în buzunar. Apoi am închis dulapul şi m-am întors în camera de zi.

Copiii încă mai strigau pe afară. Era ciudat că nu-l auzeam pe Bruce lătrând la ei; şi apoi mi-a venit în minte: poate îi lătra pentru că erau agenți inamici...

Aproape că mă dusesem să stau la pândă la fereastră, dar m-am oprit la timp. Mi-am făcut datoria. Dacă Bruce ar fi dorit mai mult de atât, ar fi trebuit să-şi facă planuri mai bune decât să-şi abandoneze crema în poala mea, în ultimul minut.

Am refuzat să îmi fac griji din cauza asta, mi-am desfăcut cravata, mi-am aruncat pantofii din picioare şi am deschis televizorul.

A fost linişte tot restul serii. De câteva ori mi s-a părut că aud zgomote din bucătărie, dar de câte ori m-am dus să mă uit, locul era pustiu. Am decis că era din cauza nervilor, aşa că pe la zece m-am băgat în pat. Să adorm nu era prea greu; Bruce spusese doar că s-ar putea ca agenții să nu apară deloc.

Însă imediat cum s-a crăpat de ziuă, m-a trezit un zornăit. Metal şi sticlă se ciocneau undeva, şi am sărit în picioare, crezând că se întâmplase un accident. Mi-am tras în grabă halatul, am fugit în jos pe hol şi am zmucit uşa de la intrare, gata să chem poliția dacă era nevoie.

N-am putut vedea altceva decât albastrul fumuriu al revărsatului de zori într-o sâmbăta de august. Am stat acolo şi am clipit nedumerit de câteva ori, apoi am auzit iar zornăitul, de data asta în spatele meu.

M-am întors şi am închis uşa, în timp ce geamul se cutremura din nou. Încă o dată, şi mi-am dat seama că venea din bucătărie.

M-am furişat pe holul de la intrare în camera din față şi am împins uşa de la bucătărie, atât cât să-mi pot strecura capul înăuntru.

Frigiderul era deschis, cu lumina palidă revărsându-se peste rafturi, peste linoleum, şi o mulțime de forme mici se mişcau peste tot pe podea. Nu puteam să gândesc prea clar şi am aprins brusc luminile.

Cam o duzină de şoareci au fugit care încotro, unii dintre ei purtând la brâu nişte centuri minuscule şi stând în două picioare pe rafturi, alții de-a dreptul în frigider. De fapt, uşa de la frigider nu fusese deschisă, ci distrusă şi zăcea morman pe jos. Pe raftul de sus puteam să văd un grup de şoareci pe punctul de a arunca ceva învelit în folie de aluminiu.

Două secunde sau poate trei, am stat aşa, apoi dintr-o dată, şoarecii aveau pistoale în lăbuțe.

— Prindeți-l! a scrâşnit o voce şi toți au mişunat către mine.

Mie îmi plac şoarecii — când eram puşti am avut unul pe care îl țineam în casă. Dar şoarecii *înarmați* erau cu totul altă problemă.

M-am răsucit, am fugit spre dormitor, am trântit uşa şi m-am proptit

în ea. Puteam să aud mici strigăte şi pocnituri de afară şi am început să mă întreb dacă nu cumva puteau să roadă lemnul. Apoi, pe deasupra patului, am observat nişte mişcări la fereastră. Perdelele s-au dat Ia o parte şi, în lumina timpurie a dimineții, o cioară a țopăit până pe pervaz.

— Probleme? a întrebat.

Nu puteam decât să mă holbez la ea. Cioara şi-a dat drumul pe pat şi pe pervarz a apărut alta.

— Nu-i prea târziu? a întrebat a doua.

-— Uuhh, prea târziu pentru ce? am îngăimat eu.

A doua cioară s-a cățărat pe perna mea şi o a treia a zburat înăuntru.

— Pentru şoareci, a spus aceasta din urmă.

— Şoareci, am încuviințat. Cu *arme.*

Cioara de pe pervaz a scos un sunet răguşit.

— Şi totuşi, sunt doar nişte şoareci.

A sărit pe pat şi şi-a lungit gâtul către celelalte două.

— Gata?

— Gata, au cârâit ele.

Cea de-a treia m-a privit din nou.

— Deschide uşa.

— S-o *deschid?* Puteam să aud scrâşnituri şi zgârieturi uşoare de afară. Eşti nebună?

— Fă ce ți se spune.

Cioara şi-a întins aripile şi celelalte două au făcut la fel.

— Rămâi aici dacă vrei.

Aşa că am deschis uşa. Ciorile au dispărut, fâlfâitul lor răsunând pe coridor, iar strigătele şoarecilor s-au transformat în țipete de spaimă. Bufniturile au încetat şi totul mirosea ca pe 4 iulie. Am trântit uşa şi m-am târît în pat; mai aveam ceva de adăugat la lista lucrurilor la care să nu mă gândesc. Zgomotele de afară s-au stins încet, s-au schimbat din scrâşnituri şi fâsâituri neîntrerupte în scrâşnituri şi fâsâituri rare, ocazionale, iar eu am adormit din nou.

Când m-am trezit, soarele se strecura prin fereastră. Ceasul arăta 9 şi 41 de minute, iar eu nu mă puteam dumiri dacă visasem toată întâmplarea sau nu. Însă mirosul ca de foc de artificii încă mai persista, aşa că m-am îmbrăcat şi am deschis uşa.

Holul arăta bine - cel puțin nu existau corpuri de şoareci -, aşa că mi-am continuat drumul până în camera de zi.

Acolo, cele trei ciori trăgeau de zor de canapeaua mea şi pretutindeni pe podea se vedeau bucăți de material şi puf.

— Hei!

Am încercat să pun mâna pe ele, dar au sărit în sus şi au zburătăcit prin cameră. M-am trântit pe ce mai rămăsese din perne şi mi-am întins braţele în lături.

— Ce vă închipuiţi că faceţi?

Ciorile s-au aşezat uşurel, una pe televizor, alta pe spătarul fotoliului meu. A treia a ţopăit pe măsuţa pentru cafea, s-a căţărat pe cel mai mare teanc de reviste şi şi-a îndreptat un ochi către mine.

— Problema? a întrebat.

— Problema? Da! De ce îmi faceţi praf canapeaua?

— Te interesează?

Cioara şi-a dat drumul pe podea şi şi-a aranjat aripile, în timp ce cea de pe televizor ateriză lângă ea. Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

— Să mă intereseze? De ce m-ar interesa că trei împuţite de păsări îmi distrug mobila?

Cioara de pe fotoliu a coborît pentru a se alătura celorlalte.

— Face pe pasăre să creadă că tu ai putea *să ascunzi* ceva în ea.

— Ceee?! Am reuşit să mă ridic, dar deja toate trei mă invadaseră. Aripile mă loveau peste tot, ciocurile mă ciupeau din toate părţile, ghearele îmi zgâriau braţele şi m-am împiedicat în propriile picioare încercând să mă depărtez de ele.

M-am rostogolit pe podea, cu imagini din filmele lui Alfred Hithcock apărându-mi printre înţepături şi zgârieturi, şi dintr-o dată n-am mai fost lovit. M-am împiedicat de măsuţa pentru cafea, în timp ce se auzeau noi sfâşieturi din celălalt capăt al camerei.

După o clipă, m-am uitat printre braţe şi am văzut ciorile atacând canapeaua din nou. După încă o clipă, mi-am desfăcut braţele, m-am târît de cealaltă parte a mesei şi m-am prăbuşit tremurând în fotoliu. Ciorile păreau să nu mă bage în seamă; erau prea ocupate să smulgă fiecare bucăţică din umplutura celei de-a doua perne din cele trei ale canapelei mele.

Am ţinut-o aşa toată dimineaţa; n-am putut nici măcar să iau micul dejun. De fiecare dată când încercam să mă ridic, cel puţin una dintre ciori cârâia şi îşi îndrepta ochii negri către mine.

Mi-au făcut toată canapeaua bucăţi-bucăţele, în timp ce ceasul de la videorecorder s-a îndreptat încet spre ora 10, 11, amiază, apoi ora 1. La ora 1 şi 54 de minute, fiecare bucăţică mai mare decât un ghemotoc de bumbac fusese desfăcută; ciorile au mai petrecut încă o oră, cel puţin, căutând prin rama goală, mormăind şi cârâind tot timpul una la alta, cu voce scăzută.

Şi stomacul meu mormăia şi cârâia. Capul, de asemenea. Dacă eram sau nu în stare de şoc, nu ştiu; nu sunt doctor. Dar când petreci câteva ore

privind nişte ciori cum îți fac praf mobila, ei bine, cu siguranță ți se întâmplă ceva.

Pe la ora 2, toate trei au sărit pe podea.

— Deci, a spus cea de-a treia, nu era acolo.

Nu ştiam ce să răspund, aşa că am tăcut. Ciorile s-au mai uitat câtva timp la mine, apoi una la alta.

— Poate ar trebui să încercăm cu scaunul, a sugerat una.

— Nu, a zis o voce nouă. Nu cred.

Ele s-au întors şi m-am întors şi eu. În uşa de la intrare, cu soarele după-amiezii strălucind în fiecare din petele albe din blana-i neagră, se afla cel mai mare pisoi pe care-l văzusem vreodată. Când eram copil, am avut o pisică pe nume Bingo şi când a mai crescut, se transformase într-un fel de pernă în formă de pisică, mai mare chiar decât unii dintre câinii vecinilor.

Pisoiul ăsta era însă *şi mai mare.*

A intrat în cameră detaşat, cu coada în sus ca un steag, s-a aşezat cam la un metru de ciori şi şi-a lins una din labele din față.

— Două posibilități, păsărilor, a spus el. Fie *plecați*, fie o să aveți o zi foarte proastă.

Totul a fost liniştit pentru un timp, liniştea după-amiezii fiind întreruptă doar de zgomotul făcut de pisoiul care îşi lingea laba şi de maşinile care treceau din când în când pe stradă. Apoi, una dintre ciori a deschis ciocul.

— La naiba! a cârâit şi s-a repezit la motan.

El a țâşnit ca un fulger; nu putea să se fi mişcat atât de repede, cel puțin nu o pisică aşa de mare, dar cumva, nu ştiu cum cum, cioara era pe podea, cu motanul deasupra ei, capul păsării într-un unghi nefiresc, ceva întunecat întinzându-se într-o baltă peste auriul covorului meu. Motanul a rămas cu labele desfăcute peste cioară şi şi-a lins laba încă o clipă, apoi a spus, fără să se uite în sus:

— Voi, păsărilor, vreau să plecați.

Ciorile nu au aşteptat. Au zburătăcit prin hol, spre dormitor, înainte ca pisica să fi terminat ce avea de spus.

— Ne mai întoarcem noi, am auzit-o pe una cârâind, apoi liniştea s-a lăsat din nou.

Pisoiul a căscat,

— Închide fereastra aia de acolo, vrei?

M-am uitat în jos la el.

— Da. Bine.

M-am împleticit spre dormitor, am trântit fereastra şi am încuiat-o, ceva ce nu mai făcusem până atunci.

Am reuşit cumva să mă întorc în camera de zi şi să stau pe scaun, în loc să mă prăbuşesc pe podea.

Pisoiul se ridicase de pe cioară şi o împungea uşor cu o labă.

— Nu pot să sufăr ciorile. Nu poți nici măcar să le *mănânci* după ce le-ai omorît.

Stomacul meu a mârâit la auzul cuvântului "mănânci". Motanul a rânjit.

— Ar fi bine să aduci ceva de mâncare. Putem să stăm de vorbă în timp ce pregăteşti masa.

Nu eram în stare să-l contrazic, aşa că m-am ridicat şi m-am dus în bucătărie.

Uitasem că şoarecii smulseseră uşa de la frigider. Duhoarea m-a izbit ca un pumn. Laptele vărsat se acrise şi restul alimentelor nu era prea departe de asta.

Motanul s-a uitat şi şi-a încreţit nasul.

— Cre' că tre'be să ieşim.

— Să ieşim? Stomacul mi se strânsese în noduri. Cum adică să ieşim?

Pisoiul a arătat cu o labă peste umăr.

— La "A&W", pe şosea. Fac un lapte bătut cu căpşuni nemaipomenit.

S-a întors şi a pornit către uşă.

Am hotărît că şi asta avea tot atâta sens ca şi întâmplările de până atunci. Cheile de la maşină mă împungeau în picior, aşa că am deschis uşa de la intrare pentru pisoi, apoi am încuiat-o în urma noastră şi am pomit-o spre şosea.

La "A&W" aveau un ghişeu unde am comandat prânzul pentru mine şi un pahar cu lapte bătut pentru pisică. Am parcat sub un copac şi am mâncat; pisoiul turna puțin câte puțin laptele în capacul de plastic şi îl lingea.

Mâncasem cam jumătate din burger, când pisoiul mi-a zis:

-— Ştii, tu nu eşti un tip chiar atât de rău, Jim. Nu oricine ar cumpăra lapte bătut cu aromă de căpşuni pentru o pisică.

Am înghiţit.

-— Ei, tu mi-ai salvat scaunul de ciorile alea. Îți datorez ceva pentru asta.

— Da, aşa e. Limba îi fâşâia pe plastic. Apropo, eu sunt Grendal.

Am dat din cap.

— Încântat de cunoştință.

Grendal a ridicat din umeri şi a continuat să lingă; îmi terminasem burger-ul şi aproape toți cartofii prăjiți, înainte ca el să vorbească din nou.

— Deci, să vorbim despre cremă.

Cartofii prăjiți o apucaseră pe o cale greşită.

— Cremă? am articulat în cele din urmă.

— Ei, nu fi şi tu aşa, Jim, ascultă-mă până la capăt. Şi-a şters mustățile. Eu mă ocup de câteva din gardurile de pe partea asta şi, crezi sau nu, unul dintre ele e al tău. Ochii i s-au îngustat. Hei, stai aşa!! Unde e nevastă-ta?

— Nevasta mea?

— Da. Christine, parcă aşa o chema.

— A plecat. M-am silit să râd. Zicea că sunt un tip prea plicticos.

— Mda, asta e un lucru bun.

— Bun? Scuză-mă, dar nu văd ce poate fi bun în...

— Da, sunt sigur că nu vezi. Dar totuşi ea nu a acceptat compromisul în toată povestea asta.

Motanul a mai lins din laptele bătut.

— Uite care e planul — ne întoarcem acasă, stăm pe acolo, putem şi să închidem ochii puțin. Eu pot să-mi țin la distanță semenii, adică felinele, până în zori, după aia va trebui să ciuleşti urechea la toate zgomotele. Sunt convins că Bruce n-ar fi lăsat o operațiune cu bucluc, ca asta, pe seama unui idiot, dar ai ceva întrebări de pus înainte de a ne întoarce acasă?

— Sute, am răspuns. Dar mi-e teamă că dacă te întreb, s-ar putea să-mi răspunzi.

El a rânjit.

— Eşti gata de plecare?

Am oftat.

— Da. Bine. Nu eram prea sigur că pot avea încredere în pisoiul ăsta, dar cel puțin nu încerca să împuşte sau să mă sfâşie. Aşa că am condus către casă.

În timp ce mergeam pe aleea din față, Grendal a zis:

— Eu o să intru primul. Aşa, ca să fim în siguranță.

Am ridicat din umeri şi am descuiat uşa. Grendal s-a strecurat înăuntru, cu nasul în aer, mişcând din urechi înainte şi înapoi, apoi s-a oprit şi a zgâriat podeaua.

— E-n regulă. Intră.

Duhoarea era incredibilă. Am lăsta uşa deschisă şi m-am dus în camera din față ca să deschid ferestrele. Motanul se instalase pe covor la intrare; mi-a aruncat o privire, apoi a zis:

— Ce ai de gând să faci?

— Tu ce crezi? Am trecut pe lângă el şi am descuiat uşa camerei pe

care Christine obişnuia să o folosească drept birou. Nu mai intrasem acolo de când mă părăsise ea, şi locul avea nevoie de aerisire.

Când am trecut iarăşi pe lângă motan, acesta a zis:

— Cred că tu nu înțelegi ce se întâmplă aici, Jim.

— Ştii ce, i-am răspuns în timp ce deschideam ferestrele din dormitorul meu, nu am de gând să-mi las casa să miroase ca o groapă de gunoi.

Când m-am întors din nou, Grendal mi-a blocat drumul.

— Vrei să pui în pericol întreaga operațiune, să deschizi uşa şi fiecare fereastră la cine ştie ce agenți ar putea fi prin vecini, numai ca să faci curățenie?

M-am uitat în jos.

— Da, a fost tot ce am găsit de cuviință să spun.

A dat din cap.

— Ai nervi mai tari decât mine.

— Ba nu mai am nervi deloc.

Am intrat în bucătărie şi am legat uşa să stea deschisă cu lanțul pe care îl montase Christine; pusese lanțuri şi încuietori la fiecare uşă din casă, chiar şi la uşa de ta baie, şi după aceea tot ea se plângea că nimeni nu încerca să intre cu forța.

Sticla mi se sfărâma sub pantofi, şi a trebuit să-mi țin respirația când am trecut pe lângă rămăşițele frigiderului ca să ies în curte. Am adus o ladă pentru gunoi de lângă gard, am luat peria şi făraşul din spălătorie, am pus mănuşile pe mâini şi m-am apucat de treabă.

A durat tot restul după-amiezii. Motorul frigiderului se arsese în încercarea de a păstra toată casa rece, deci această mică escapadă mă costa nu numai o canapea, mâncarea pentru o săptămână şi o bucată serioasă din biata mea minte, dar urma să am nevoie şi de un frigider nou. Grendal venea din jumătate în jumătate de oră să spună că e linişte; târâse corpul ciorii în bucătărie ca să îl arunc la gunoi o dată cu mâncarea stricată, apoi m-a informat că o să “patruleze prin perimetru”, naiba ştie ce o mai fi însemnat şi asta.

Până când s-a lăsat întunericul, eu curățasem uşa, aruncasem mâncarea, strânsesem sticla şi frecasem bine totul. Răcitorul era încă înlănțuit de țevi când am deschis masca chiuvetei să iau un Pine Sol; am închis-o înainte de a se întoarce Grendal să raporteze.

Grendal stătea în uşă în timp ce eu spălam chiuveta.

— Trebuie să recunosc, a spus el. Întâi mâncarea stricată şi acum mirosul ăsta de brad; nimeni nu o să fie în stare să adulmece crema de vanilie în casa asta.

Eu nu mă gândisem la asta, dar i-am zâmbit şi m-am dus să pun spălătorul la loc.

Ne-am uitat câtva timp la televizor, cu Grendal întins, mare cât o pernă de canapea, în poala mea. Am făcut nişte supă şi nişte floricele de porumb pentru cină, şi Grendal m-a ajutat: trebuie să mărturisesc că nu mai văzusem pisică mâncând floricele până atunci.

Pe la zece au început ştirile şi am închis televizorul. Grendal a tresărit, s-a mutat de pe genunchii mei şi a tropăit către uşă.

— Ei, cred că ar fi bine să mă apuc de treabă.

— Treabă?! Ce a mai rămas de făcut?

— Oh, mai nimic. A căscat. Doar să-i conving pe semenii mei, felinele, să nu se strecoare încoace când tu dormi, şi să te jupoaie, bucăţică cu bucăţică, până când ai să le spui unde este crema. Nu ar trebui să fie *prea* greu.

A sărit peste resturile canapelei şi apoi pe pervazul ferestrei.

— Încuie totul. Încă nu s-a terminat. Apoi a dispărut.

În timp ce mă ridicam să închid fereastra, am început să mă gândesc cum aş putea să-i mulţumesc cât mai bine lui Bruce pentru că mă amestecase în toată povestea asta.

Totul era bine închis şi încuiat, aşa că am stins luminile şi m-am pregătit de culcare.

Era o noapte liniştită; am fost treaz cea mai mare parte. Lista mea de lucruri la care să nu mă gândesc creştea mereu, dar încercarea de a nu mă gândi la ele devenea din ce în ce mai dificilă, pe măsură ce noaptea înainta.

Am adormit într-un târziu, totuşi, în timp ce imagini de diverse animale care urmăreau şi aruncau punga cu cremă, încoace şi încolo, peste trupul strivit şi însângerat au făcut loc unui binecuvântat nimic. Apoi, dintr-o dată, am simţit o greutate pe piept şi o zgârietură pe o parte a capului. Gura mi s-a umplut de blană şi o voce a şuierat:

— Nu te mai zvârcoli, maimuţoiule, sau lucrurile o să se înrăutăţească cât de curând.

Am înlemnit şi am reuşit cumva să deschid ochii. Zorile străluceau printre perdele şi, în semi-întuneric, am reuşit să văd vreo cincisprezece pisici, iar pe una dintre ele am recunoscut-o: Grendal era greutatea de pe pieptul meu şi avea labele pe gura mea.

O pisică portocalie, cu faţa ascuţită, cu un ochi mult mai întunecat decât celălalt, s-a băgat între noi şi a hârâit:

— Gren a avut o şansă. Acum e rândul meu. A ridicat o labă cu sânge strălucind pe gheare. Să vorbim despre *cremă.* Ce zici?

Mie mi se părea o idee foarte bună, dar până să apuc să dau din cap, uşa de la dormitor s-a deschis brusc şi o voce a strigat:

— Nimeni nu mişcă!

Toţi au mişcat, o furtună de pisici ţipătoare şi scuipătoare aruncându-se pe deasupra mea.

Grendal a rămas pe pieptul meu, celelalte pisici învârtindu-se în jurul lui, apoi şi-a luat labele de pe gura mea, mi-a făcut cu ochiul şi a dispărut pe fereastră. Am auzit mai multe fâşâituri, ţipete şi şuierături; pisici se repezeau peste mine şi prin perdele, apoi lucrurile s-au liniştit.

Lumina a fulgerat brusc. Doi bărbaţi, cu ochelari negri, îmbrăcaţi în costume negre, stăteau la uşa dormitorului. Cel mai scund dintre cei doi a făcut un pas înainte şi a întins mâna:

— Domnul Carr? Ne pare nespus de rău că n-am putut ajunge mai devreme.

Am clipit m-am ridicat i-am luat mâna şi i-am strâns-o. El şi-a scuturat părul de pisică de pe haină.

— De obicei lăsăm animalele să-şi rezolve între ele asemenea probleme, dar am ştiut că ceva extrem de important are să se întâmple pe aici, pentru că toţi informatorii noştri ne-au indicat *această* casă şi *acest* sfârşit de săptămână, Şi-a trecut mâna prin parul blond, tuns perie: Şi crema, desigur.

Ochii mi se obişnuiseră de acum cu lumina, dar zgârieturile de pisică de pe faţă începuseră să mă usture. Am dat păturile la o parte ca să mă ridic şi să-mi pun un leucoplast, iar cei doi bărbaţi aveau armele aţintite asupra mea. Am ridicat mâinile şi am reuşit să spun:

— Mă duc doar până la baie.

Bărbatul blond a zâmbit forţat.

— Puterea obişnuinţei, a zis el şi amândoi şi-au pus armele la loc.

M-am ridicat încet, mi-am pus pantalonii şi m-am împleticit spre baie, pe lângă ei.

— *Voi* cine mai sunteţi?

— Afacerile Secrete Interspecii.

Cel scund părea să fie mai vorbăreţ; mi-a arătat un fel de legitimaţie pe care o avea în portmoneu.

— Noi încercăm să păstrăm pacea şi liniştea, să ţinem sub control animalele. A respirat greoi. Cu tot ce înseamnă asta. Ele nu înţeleg că dacă adevărul iese la iveală, întreg sistemul se va sparge în capul lor şi vor fi din nou în stradă, la voia întâmplării. De aceea fac presiuni; propriul tău câine pare să fie conducătorul unei mişcări rebele.

— Ca să vezi, am mormăit, punându-mi o fâşie de leucoplast peste zgârietura de pe obraz. Nu era chiar aşa de mare cum o simţeam eu.

— Dar rivalităţile astea tribale le împiedică să colaboreze într-un efort cu adevărat organizat; la ele e vorba mai mult de instincte. S-a bătut uşor cu degetul la tâmplă şi a zâmbit. Ne e destul de uşor să ţinem lucrurile sub control. Zâmbetul i s-a subţiat. Aşa, dacă o să ne înmânezi crema, o să ne vedem de drum.

Mi-am aruncat nişte apă rece pe faţă şi am încercat să-mi adun

gândurile.

— De ce totul se întoarce la crema asta? Ce legătură are cu toate celelalte?

— Noi nu ştim, dar dacă *ei* toţi o vor, *noi* trebuie să o obţinem primii. Vocea i-a scăzut în intensitate. E un război, domnule Carr, un război despre care numai noi ştim. Noi le oferim adăpost, un mod de viaţă la care nici nu ar visa în sălbăticie şi ele, cum ne *răsplătesc*? Faţa începuse să i se înroşească şi venele de la gât îi pulsau: Murdărind casele şi maşinile *noastre*! Alergând aiurea, pe străzi! Lătrând şi zgâriind, şuierând şi urlând toată ziua şi toată noaptea! Şi acum chestia asta cu *crema*! A ridicat pumnul strâns: Dacă ar fi după *mine,* le-aş alinia, mi-aş lua un *puşcoci* şi…

Bărbatul mai înalt a pus atunci mâna pe umărul lui; individul cel scund s-a cutremurat şi s-a îndreptat.

— Trebuie să fim mereu înaintea lor, a zis el după o clipă, aşa că te rugăm să ne dai crema.

Atunci am hotărît că nu mai puteam să suport.

— Pot să-mi fac o cafea mai întâi? Sunt destul de zguduit.

— Te înţeleg, războiul nu e o treabă plăcută, a zis bărbatul cel scund.

I-am condus în sufragerie şi le-am arătat scaunele.

— Durează doar un minut. Doriţi ceva?

— Numai crema.

Încă un zâmbet subţire şi s-a instalat în fotoliul meu.

I-am zâmbit şi eu, am intrat în bucătărie, am lăsat uşa să se închidă singură, după care am încuiat-o şi am pus lanţul. M-am prăbuşit în genunchi şi am deschis dulapul de sub chiuvetă. Încă mai aveam cheia în buzunar şi am răsucit-o până când am reuşit să deschid lacătul. Am târît răcitorul afară, mi-am luat o farfurie, am trântit crema pe ea, m-am băgat cu faţa acolo şi am început să mănânc.

Între timp am auzit cum bărbatul cel scund mă striga. Apoi a bătut la uşă şi a împins-o. Am continuat să mănânc. Era destul de bună, dar cam multă; abia terminasem, când ei au spart uşa şi au năvălit înăuntru, cu pistoalele scoase.

Crema rece mi se lipise pe faţă şi pe piept şi preţ de un minut am fost convins că au să tragă; venele de la gâtul bărbatului mai scund se umflau din nou. Însă lunganul şi-a pus iar mâna pe umărul colegului. După câteva secunde, acesta a oftat din greu şi şi-a pus furios arma la loc în jachetă.

Mi-am lins degetele pe care rămăsese cremă.

Lui i-a trebuit încă un minut ca să-şi regăsească vocea.

— Dacă toată treaba asta n-ar fi fost atât de secretă, te-aş fi împuşcat ca pe un trădător ce eşti al propriei tale specii.

Aproape că-i puteam vedea ochii scânteind în spatele lentilelor negre.

— Voi, prefăcuții, îmi faceți scârbă.

Am dat din umeri.

— Ce-aş putea să mai zic?! Mie-mi place crema...

El a făcut un pas înspre mine, dar prietenul lui l-a apucat de umăr din nou.

Blondul s-a holbat furios la mine:

— Când totul o să iasă la suprafață, dom'le, să nu vii să te plângi la *mine!* Când câinele ăla al tău o să înceteze să mai dea din coadă şi o să se întoarcă împotriva ta, atunci ai să-ți aduci aminte de mine! Dar atunci va fi *prea târziul* Mă auzi? Prea târziu!

S-a repezit pe lângă lungan şi s-a dus în sufragerie; am auzit uşa de la intrare pârâind atunci când a smuls-o ca să o deschidă. Lunganul s-a mai uitat la mine preț de două secunde, apoi şi-a scos ochelarii, mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit.

Am petrecut restul zilei căutând ce mai rămăsese din canapea: am demontat rama şi am dus-o la poarta din spatele casei, am pus aspiratorul şi apoi am încercat să aranjez mobila rămasă într-un mod cât mai echilibrat. Când, în cele din urmă, am reuşit să obțin ceva care să-mi placă şi-mi încălzeam o nouă cină, compusă din supă şi floricele de porumb, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Bruce a intrat legănat în bucătărie, cu un zâmbet larg pe față.

— Jim? Ți-a fost dor de mine?

Am încercat să par cât mai furios, dar a sărit la mine şi m-a lins pe toată fața; în cele din urmă l-am împins la o parte şi i-am zis:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Ochii lui se roteau prin încăpere.

— Îmi place cum ai aranjat în sufragerie, dar unde e frigiderul?

— Şoareci! am izbucnit. Cu pistoale! Şi ciori! Şi pisici! Şi...

— Ah, deci au apărut, hmm?! Grendal s-a descurcat bine?

— Nu ştiu! Nu ştiu nimic! Cum ai *putut...*

— Grendal a venit, nu-i aşa?

— Da! El a fost singurul care nu a încercat să mă omoare. Cel puțin, nu de la început.

— Bun, bun!

S-a uitat din nou împrejur, cu limba scoasă.

— Deci, unde e crema?

— Am *mâncat-o!* Mă auzi? Am mâncat-o! N-o să fiu un pion în jocul altora. Am mâncat toată împuțiciunea aia a ta de cremă!

Bruce a dat din cap.

— Speram că ai s-o faci; oricum, s-ar fi stricat până acum.

M-am chiorît la el. El s-a forțat să râdă.

— Vezi, am concentrat atenția tuturor în *altă* parte, ca să ne putem pune în practică planul real. Am răspândit toată chestia asta cu crema şi a funcționat de minune. Ai fost senzațional.

Timp de un minut sau două, am putut doar să clipesc.

— Vrei să spui că n-a fost decât o *acoperire*? O înscenare? Putei... puteai să mă omori!!

— Mda, îmi pare rău. Lucrurile s-au complicat mai mult decât ne-am imaginat noi. Era tot numai zâmbet. Dar, hei, a mers!!

— *Ce* a mers? Ce ați făcut? Ce s-a *întâmplat,* de fapt, în aceste zile?

— Ham, a zis Bruce.

— *Ceeee* !?

— Ham, a repetat el.

L-am silit să doarmă afară în noaptea aceea. Dimineața următoare, când i-am dat drumul, a lăsat un plic să-mi cadă la picioare, a lins de câteva ori din farfurie şi s-a dus în sufragerie.

Am ridicat plicul şi înăuntru erau unsprezece bancnote de câte o sută de dolari. Era suficient pentru un frigider nou şi o canapea, iar puținul care îmi rămânea îmi ajungea să plătesc un curățător de covoare care să mă scape de pata de sânge de cioară de pe covor.

Am trecut toată aventura pe lista mea cu lucruri la care nu mă gândesc şi l-am lăsat pe Bruce să doarmă din nou în camera mea. Plătise pagubele doar... Şi, în fond, cui foloseşte să țină supărarea?

Mai ales pe propriul său *câine?!.*

[*Originally published in „Isaac Asimov's Science Fiction Magazine" Feb. 1994*]